Karanlık

— *gul-deniz-ye* · 28 Ocak 2010

Karanlık ve böcekler... Ayağında ki terliği çıkardı kız. Duvara vurdu. Adını bilmediği böcek, küçük bir kan izi bırakarak yere düştü.

""Lanet şeyler hiç bitmiyorlar"", dedi kız, iğrenerek.

Pencereye doğru ilerledi.Babasının pencereye çaktığı tahtaların arasından dışarıya bakmaya çalıştı. Dışarıda ki aydınlık sönüyordu. Bu demekti ki birazdan babası gelecekti.

Tek göz odada yaşıyorlardı. Küçükken, bazen babasıyla birlikte kapının önünde otururlardı. Hangi zaman da kalmıştı bu oturmalar, hatırlamıyordu.

Annesi evi tek ettiği zaman mı? Hoş, annesini de hatırlamıyordu. Babasının ne zaman perdelerin üzerinden pencereye tahta çaktığını ve evi iyice karanlığa boğuşunu da hatırlamıyordu. Çok zaman olmalıydı, çünkü perdeler solmuş ve erimeye başlamıştı.

Babası her akşam eve geldiğinde ""dışarısı tehlikeli, zararlı senin için, karanlığın büyüğü dışarıda.""derdi.Alışmıştı artık hatta ezberlemişti bu sözleri.

Korkuyordu adam. Kızının da sonunun annesi gibi olmasından. Bir çöp konteynırının için de bulunmuştu. Yarı çıplak halde eşinin, kızının annesinin, ölü bedeni...

Aklınca koruyordu kızını, hayatta kalan tek varlığını. Dışarıda ki aydınlıktan, aydınlık gibi görünen dehşet karanlıktan.

Karanlık.Böcekler, tek göz oda. Bazen nefas alamıyordu, havasız kalıyordu oda.
Dışarısı ve aydınlık nasıl bir yerdi? Aydınlığı ne çok merak eder olmuştu. Birşeyler artık eskisi gibi değildi. Kız merak ediyordu dışarıyı ve babası bunu hissetmişçesine, eve panik halinde geliyor, ""karanlık büyüyor, büyüyor"" diyerek evin içinde bir iki dolaşıyor sonra ağlıyor ve koltuğunda sızıyordu.

Kız yine pencerenin kenarındaydı ve dışarıya bakıyordu. ""Babam birazdan gelir"" diye düşündü.
Babası kapıdan içeri girdiğinde tavırları farklı geldi kıza.
Ne odanın için de bir iki dolaştı, ne de karanlıktan bahsetti.
Sadece koltuğuna oturdu. Yanında ki sehpaya uzandı bardağına su doldurdu ve bir yudum aldı.
Bu gün bir başkaydı babası. Solgun, bitkin ve halsiz görünüyordu. Üstelik suskundu. Bunları düşünürken, birden yere düşen bardağın sesiyle irkildi kız. Babasının elinden kayıp düşmüştü bardak. Yerde ki su

karanlıkta hafiften parlıyordu.
Uzunca bir süre kız suyun yerde ki hafif parlayışını seyretti. Sonra babasının oturduğu koltuğa yanaştı. Yanına diz çöktü. Koltuğun kenarından sarkan elini tuttu babasının. Eli buz gibiydi. ""Baba"" diye mırıldandı. tanıdığı bildiği tek insan. ""Babacığım çok mu yorgunsun bugün?"" Babası cevap vermedi...

Böcekler çoğalmaya başlamıştı. Ve hepsi babasının üzerine yerleşiyordu, küçük bir ordu gibi. Öldürdükçe çoğalıyorlardı sanki. Pes etmişti kız. Kaç saat geçti, kaç gün oldu. Evin içini gün geçtikçe ağır bir koku sarıyordu. Koku rahatsız etmiyordu kızı, alışmıştı kokuya, belki de kokunun bile farkında değildi. Sadece son ekmek kırıntısını yediğini ve karnının acıktığını biliyordu.

Babasının eli tutulamayacak kadar yumuşamıştı ve böceklerden, artık babası görünmüyordu.

Kapıya doğru ilerledi kız, ağır adımlarla. Korkuyordu. Ya gerçekten babasının dediği kadar karanlıksa dışarısı. Bilmiyordu. Düşündü uzunca süre, belki beş, belki on, belki de yarım saat. Sonra karar verdi. Buradan daha kötü olamazdı, üstelik karnıda çok acıkmıştı.

Adımını attı, elini kapıya uzattı. Usulca açtı kapıyı. Güneşin ışıkları yüzüne vurdu. Gözleri kamaştı. Kısa bir süre sonra gözleri alıştı. Ve koşuşan insanları gördü.
Arkasına baktı. Babası görünmüyordu. Koca bir böcek vardı, babasından geriye kalan...

Kaçarcasına,attığı adımları hızlandı. Kızın sesi duyuluyordu. Önce yakından, sonra gaipten.
- Baba, babaaaa... Beni boşuna tutmuşsun o karanlık odada. Aydınlık çok güzelmiş.
- Hey baba, böcekler yok burada. Karanlık dışarıda ayrı güzelmiş.
Kızın sesi uzaklaşmaya başladı, gittikçe çığlıklara dönüştüAğlayarak sesleniyordu kız babasına.
- Baba, babaaaa. Ya baba, canımsın kurtar beni, canımsınnn...
- Korkuyorum ne olur gel.
-Böcekler, senin anlattığından da büyükmüş, baş edemiyorum, öldüremiyorum onları...
- Baba, babam benim, aydınlık karanlıkmış meğer, karanlıkta aydınlık. Sahteymiş güneş, ışıklar...
Kızın sesi yitip gidiyordu. Duyulmaz olmuştu artık.

Çöp konteynırının yanında yirmili yaşlarda, gözleri donuk mat, benzi solmuş bir genç kızın, cansız bedeni yatıyordu. Başına toplanmış meraklı insan kalabalığı.
Kimse bilmiyordu. Aydınlıkların bazen karanlıktan daha karanlık olduğunu...